

Arrest

nr. 277 254 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 september 2022 via J-Box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 augustus 2022.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van verzoeker is etnisch Rom van origine en afkomstig uit Banja Luke (Bosnië-Herzegovina). Zij werd geboren op 10 december 1958 te Buguno.

De moeder van verzoeker was traditioneel gehuwd met de heer V. H. Samen hebben zij zes kinderen: D. (OV X), A. (OV X), M. (OV X), S. (OV X), M. en Z.

Verzoeker is als minderjarige naar België toegekomen.

De moeder van verzoeker diende op 12 november 2002 samen met haar gezin een verzoek tot internationale bescherming in. Z., M., S. en M. waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van de moeder van verzoeker. A. en D., samen met de vader van verzoeker, waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in.

Verzoeker wordt door zijn moeder opgevangen, aangezien verzoeker zelf verstandelijk beperkt is.

Op 3 december 2002 nam de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende het hele gezin, een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 januari 2003 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 31 juli 2003 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in hoofde van de moeder, haar echtgenoot en haar kinderen, een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd op 20 januari 2004. Tegen deze beslissing diende het hele gezin een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 18 februari 2004 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 25 februari 2004 diende het hele gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9.3 (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 27 juli 2005 werd deze aanvraag geweigerd door de minister van Binnenlandse Zaken.

Inmiddels diende het hele gezin op 16 februari 2005 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen.

Op 29 maart 2005, bij arrest nr. 142.699, verwierp de Raad van State het beroep tegen de voormelde beslissing van 20 januari 2004 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 5 september 2005 diende het hele gezin wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 6 juni 2007 geweigerd door de minister van Binnenlandse zaken. Tegen deze beslissing diende het gezin een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 20 juni 2008 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 24 oktober 2008, bij arrest nr. 17.653, werd het beroep tot nietigverklaring van voormelde beslissing van 6 juni 2007 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De echtgenoot van verzoekster diende op 10 april 2009 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, net als de intussen meerderjarige verzoeker. Op 4 mei 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de tweede asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

Op 23 februari 2009 diende het hele gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 14 december 2009 diende het gezin nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juni 2012 worden de voormelde aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Op 19 juli 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 20 en 30 augustus 2012 diende het gezin nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 juli 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Eveneens op 22 juli 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen.

Op 12 september 2013 diende het gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 28 oktober 2013 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 1 september 2017 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 7 december 2017 werd de meervoudige asielaanvraag van verzoeker in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch op 22 maart 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden onthouden aan verzoeker.

Op 11 juni 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker genomen ten aanzien van verzoeker.

Inmiddels werd voor de minderjarige kinderen van de broer van verzoeker (D.) een aanvraag ingediend als niet-begeleide minderjarigen. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek verricht naar de situatie van beide kinderen. Dit resulteerde op 9 januari 2020 in de beslissing tot het toekennen aan beide kinderen van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar (doch telkens verlengbaar).

Door het gezin werd inmiddels op 22 juli 2019 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 6 augustus 2020 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende het gezin een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 247 810 van 20 januari 2021 verworpen.

Door het gezin werd op 19 mei 2020 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder werd op 17 juli 2020 de beslissing genomen waarbij de aanvraag wordt afgewezen als onontvankelijk. Deze beslissing werd op 19 augustus 2020 ingetrokken. Het beroep dat door het gezin tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 23 oktober 2020 verworpen om reden dat het beroep doelloos was geworden.

Op 6 augustus 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd op 2 september 2020 ingetrokken.

Op 22 juni 2022 nam het bestuur een nieuwe beslissing inzake de voormelde aanvraag van 19 mei 2020. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Eveneens op 22 juni 2022 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker. Door verzoeker werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen beide beslissingen.

Op maandag 29 augustus 2022 werd verzoeker van zijn vrijheid beroofd.

Op 29 augustus 2022 wordt door verweerder een beslissing opgesteld met het als opschrift “bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering”. Dit vormt de in casu bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Lier op 29/08/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [H.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaarde in 2002 België als minderjarige in het gezelschap van zijn moeder mevr. [H.H.] [...], nationaliteit: Bosnië en Herzegovina), zijn vader dhr. [H.V.] ([...], nationaliteit: Bosnië en Herzegovina) en zijn broers en zussen binnengekomen te zijn. Als minderjarig volgde hij tot aan zijn meerderjarigheid in 2007 de verblijfsstatus en de aanvragen tot verblijf van zijn moeder.

Mevrouw [H.H.] vroeg asiel aan op 12/11/2002. Deze aanvraag werd negatief beoordeeld door de bevoegde instanties en beroepsinstanties en deze beslissing werd aan mevrouw [H.H.] betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 06/06/2007.

Mevrouw [H.H.] vroeg tevens een verblijfsrecht op basis van humanitaire gronden volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 aan op respectievelijk 26/02/2004 en 19/08/2005. Telkens werd dit haar geweigerd en werd haar deze beslissing betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op respectievelijk 25/08/2005 en 20/06/2008 (het beroep dat mevrouw [H.H.] hiertegen indiende werd door de RVV verworpen op 24/10/2008).

Eens meerderjarig, vroeg betrokkene drie maal een verblijfsrecht op basis van humanitaire gronden (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) aan. Telkens werden zijn aanvragen geweigerd en deze beslissingen werden hem betekend, telkens met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op respectievelijk 16/08/2012, 23/08/2013 en 04/07/2022. Tegen deze laatste beslissing diende betrokkene op 14/07/2022 een beroep in bij de RVV. Het betreft hier een niet-schorsend beroep. Het loutere feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar zijn land van herkomst zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Betrokkene diende op 01/09/2017 een aanvraag tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Deze aanvraag werd door het CGVS negatief beoordeeld en dit werd hem te kennis gegeven op 23/03/2018. Betrokkene ontving aansluitend daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) dat hem ter kennis gegeven werd op 19/06/2018.

Betrokkene werd tevens enkele keren door de politie aangehouden wegens illegaal verblijf. In het kader daarvan werd op respectievelijk 12/07/2008, 03/04/2009, 05/01/2010 en 20/05/2013 aan betrokkene

telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met op 20/05/2013 tevens een inreisverbod geldig voor 3 jaar (bijlage 13 sexies).

Betrokkene verklaart samen te wonen met zijn nicht mevrouw [H.N.] ([...], nationaliteit Servië en Montenegro), die legaal in het Rijk verblijft en met zijn moeder mevrouw [H.H.], die illegaal in het Rijk verblijft en die eveneens door de politie van PZ Lier werd aangehouden wegens illegaal verblijf. Het feit dat betrokkene verblijft bij zijn nicht die legaal in het Rijk verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart aan de politie van PZ Lier dat [N.] financieel afhankelijk van hem en van zijn moeder zou zijn, maar dit blijft bij louter een bewering. Bovendien is mevrouw [H.N.] meerderjarig en heeft zij verblijfsrecht, waardoor we ervan uit kunnen gaan dat zij in staat is om te werken of om in afwachting van het vinden van werk, een uitkering te krijgen. Het feit dat betrokkene verblijft bij zijn moeder, die net als hij illegaal in het Rijk verblijft, geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betreffende betrokkenes moeder, [H.H.]: zij werd tevens aangehouden door de PZ Lier omdat zij net als betrokkene illegaal in het Rijk verblijft en zij dient eveneens het Rijk te verlaten. Betrokkene kan aldus niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kunnen zij beiden samen een nieuwe toekomst opbouwen indien zij dat zouden wensen.

Betrokkene verklaart aan de PZ Lier dat hij in België een partner zou hebben, maar geeft geen verdere details (zoals verblijfssituatie van de partner of de duur van hun relatie) hierover, noch toont hij afhankelijkheid van zijn partner aan. Betrokkene woont in elk geval niet samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zoals hierboven uiteengezet, heeft betrokkene (sinds hij meerderjarig is) geen gevolg gegeven aan 8 bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 12/07/2008, 03/04/2009, 05/01/2010, 16/08/2012, 20/05/2013 (+ een bijlage 13 sexies geldig 3 jaar), 23/08/2013, 19/06/2018 en 04/07/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zoals hierboven uiteengezet, heeft betrokkene (sinds hij meerderjarig is) geen gevolg gegeven aan 8 bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 12/07/2008, 03/04/2009, 05/01/2010, 16/08/2012, 20/05/2013 (+ een bijlage 13 sexies geldig 3 jaar), 23/08/2013, 19/06/2018 en 04/07/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst omwille van familiale problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 01/09/2017. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij gezond is. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zoals hierboven uiteengezet, heeft betrokkene (sinds hij meerderjarig is) geen gevolg gegeven aan 8 bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 12/07/2008, 03/04/2009, 05/01/2010, 16/08/2012, 20/05/2013 (+ een bijlage 13 sexies geldig 3 jaar), 23/08/2013, 19/06/2018 en 04/07/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op een teruggedrijving. Omwille van de vasthouding en de overbrenging naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel (Caricole) met het oog op haar teruggedrijving, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende 19 mei 2020 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 22 juni 2022. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoeker werd geboren op [...] te [...] (Bosnië en Herzegovina). Verzoeker is etnisch Rom. Verzoeker verbleef zeer langdurig in België, zoals uiteengezet in het feitenrelaas. De moeder van verzoeker diende op 12 november 2002 samen met haar gezin voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in. [Z.], [M.], [S.] en [M.] waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van verzoekster. [A.] en [D.], samen met de vader van verzoeker, waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in. Verzoeker kwam derhalve als minderjarige naar België toe en verbleef hier sindsdien.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn zeer langdurig verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Bosnië en Herzegovina).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina (“nationaliteit: Bosnië en Herzegovina”).

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige manier heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

4. Verzoeker is langdurig samenwonend met zijn moeder ([H.H.], geboren op [...] te [...], hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina/Servië, [...]) en haar nicht [N.] (geboren op [...]).

Natasa beschikt over een legaal verblijf. Zij is 18 jaar.

In het administratief dossier kan de band tussen hen worden vastgesteld. Op 1 september 2017 diende de moeder van verzoeker zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met verzoeker en twee kinderen van de zoon van verzoeker (D.): [N.] ([...]) en [A.] ([...]). Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in voor zichzelf en voor verzoeker (die mentaal gehandicapt is), en een eerste asielaanvraag in naam van [N.] en [A.]. De moeder van verzoeker leefde sinds zeven-acht jaar reeds gescheiden van haar echtgenoot. De zoon van verzoeker (D.) keerde bijna tien jaar geleden terug naar Bosnië met zijn gezin. Enkele dagen voor de moeder van verzoeker een asielaanvraag indiende, kwamen beide kinderen aan in België. Ze werden naar verzoeker “toegestuurd”, waarna zij instaat voor hun opvoeding.

Voor beide kinderen werden een aanvraag ingediend als niet-begeleide minderjarigen. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek verricht naar de situatie van beide kinderen. Dit

resulteerde op 9 januari 2020 in de beslissing tot het toekennen aan beide kinderen van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar (telkens verlengbaar).

Verzoeker, zijn moeder en [N.] zijn sinds de aankomst van de kinderen in België samenwonend. Verzoeker verblijft samen met zijn moeder en zijn nicht. Op 29 augustus 2022, het moment waarop verzoeker werd gearresteerd, kon tevens worden vastgesteld dat zij drieën samenwonend waren. Dit benadrukt de emotionele band tussen hen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dat het verblijf bij zijn nicht verzoeker geen “automatisch recht op verblijf” geeft en zijn nicht, louter door haar meerderjarigheid (zij is 18 jaar) zelf moet instaan voor haar financiële ondersteuning.

In de bestreden beslissing wordt geen acht geslagen op de sterke familiale en emotionele band tussen verzoeker en zijn nicht. De moeder van verzoeker stond jarenlang in voor de opvoeding van Natasha en voor verzoeker (mentaal gehandicapt), zoals dit blijkt uit het administratief dossier. Zij zijn steeds samenwonend geweest. Bovendien is [N.] thans slechts 18 jaar. Zij wordt nu plotsklaps afgesloten van haar grootmoeder en nonkel (M.) met wie zij steeds samenwoonde in België. Deze breuk van deze sterke familiale en emotionele band wordt om deze redenen onzorgvuldig beoordeeld door de gemachtigde, doordat louter wordt gesteld dat het verblijf bij zijn nicht verzoeker geen “automatisch recht op verblijf” geeft en [N.], louter door haar meerderjarigheid (zij is 18 jaar) zelf moet instaan voor haar financiële ondersteuning.

Omwille van bovenvermelde redenen, vormt de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de medische toestand (mentale handicap) van verzoeker (evenals de zorg die zijn moeder draagt over hem).

In het administratief dossier kan evenwel worden vastgesteld dat dat verzoeker kampt met een mentale handicap. In het kader van het verzoek tot internationale bescherming werd dit namens de moeder van verzoeker aangehaald. Hierdoor was het onder meer niet mogelijk om een persoonlijk onderhoud met verzoeker te hebben in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Door alle betrokken actoren werd de mentale handicap bevestigd (zie o.a. de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 maart 2018 dewelke zich bevindt in het administratief dossier en het verslag van het interview van 29 november 2017 bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij vraag 29, pagina 10, wordt vermeld: “Kv kan niet antwoorden me volzinnen. Hij kan met ja en neen antwoorden. Hij begrijpt een beetje Nederlands en verwijst altijd naar zijn mama”).

Bovendien kampt ook de moeder van verzoeker, die instaat voor zijn zorg, met gezondheidsproblemen. Door zijn moeder werd hierom een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 10 juli 2020.

De moeder van verzoeker voegde een standaard medisch attest (onder stuk 2 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. [A.C.], toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 17 juni 2020. Naast dit standaard medisch getuigschrift, voegt de moeder van verzoeker een verslag raadpleging orthopedie van 23 oktober 2017 (onder stuk 3 bij de aanvraag), een standaard medisch getuigschrift van 5 mei 2015 (onder stuk 4 bij de aanvraag), de eerste pagina van een standaard medisch getuigschrift (onder stuk 5 bij de aanvraag), een verslag raadpleging orthopedie van 18 december 2017 (onder stuk 6 bij de aanvraag) en een verslag raadpleging orthopedie van 13 juni 2016 (onder stuk 7 bij de aanvraag).

Uit de medische attesten die worden gevoegd aan deze aanvraag, werd de medische situatie beschreven waarmee de moeder van verzoeker te kampen heeft.

De moeder van verzoeker diende reeds voorheen medische hulp te zoeken omwille van een eindstadium coxartrose aan de rechter zijde, dewelke een indicatie vormt voor een totale heupprothese. De meeste voorkomende reden om een heupprothese te plaatsen is artrose (coxartrose). Hierbij is de kraakbeenlaag al dan niet volledig aangetast.

Daarnaast heeft de moeder van verzoeker te kampen met een scheefstand van de grote teen. Dit wordt een hallux valgus genoemd. Verzoeker werd tevens gediagnosticeerd met hypertensie en hypercholesterolemie.

De moeder van verzoeker heeft nood aan een levenslange opvolging van haar medische situatie, evenals de medicatie die zij dient te nemen (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift). De gevolgen indien hij deze medicatie en opvolging niet heeft, zijn ernstig en kunnen aanleiding geven tot cardiovasculaire risico's, toename van pijn en functionele hinder (zoals vermeld onder punt D van het standaard medisch getuigschrift).

De ernst van de ziekte van de moeder van verzoeker bleek dan ook uit de bijgebrachte attesten en verantwoorden haar aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag (en dus aldus aangehaalde medische elementen) werden niet beoordeeld door de verwerende partij. Op 6 augustus 2020 werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet immers afgewezen als onontvankelijk, omdat de de moeder van verzoeker haar identiteit niet afdoende zou hebben aangetoond. Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet. Er werd dus geen inhoudelijke beoordeling gemaakt.

Ook in de bestreden beslissing wordt hiertoe geen beoordeling gemaakt, ook al heeft de de moeder van verzoeker na haar arrestatie op 29 augustus 2022 (opnieuw) aangehaald dat zij kampt met verschillende medische problemen.

Verweerder is dan ook gehouden rekening te houden met de gezondheidstoestand van zowel verzoeker als zijn moeder (als zorgfiguur), onder meer gelet op het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker werd ook niet de gelegenheid geboden om bijkomende medische gegevens te bezorgen. Hij werd kennelijk ondervraagd door de politiediensten na zijn arrestatie van 29 augustus 2022, terwijl eerder uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet in staat is om een persoonlijk onderhoud te voeren.

Omwille van bovenvermelde redenen, vormt de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Door de gemachtigde wordt voorts evenmin op een zorgvuldige manier rekening gehouden met het bijzonder langdurig verblijf van verzoeker in België, zijn gebrek aan enig identiteitsdocument van Bosnië en Herzegovina en de afwezigheid van enige band met dit land (omwille van haar zeer langdurige afwezigheid).

Verzoeker wijst hiertoe op zijn persoonlijke situatie, zoals deze ook blijkt uit het administratief dossier. De moeder van verzoeker is etnisch Rom van origine en afkomstig uit Banja Luka (Bosnië-Herzegovina). Zij werd geboren op [...] te [...]. De moeder van verzoeker was traditioneel gehuwd met de heer [V.H.]. Samen hebben zij zes kinderen: [D.] [...], [A.] [...], [M.] [...], [S.] [...], [M.] en [Z.].

Verzoeker is derhalve als minderjarige naar België toegekomen.

De moeder van verzoeker diende op 12 november 2002 samen met haar gezin voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in. [Z.], [M.], [S.] en [M.] waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van verzoekster. [A.] en [D.], samen met de vader van verzoeker, waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in.

De moeder van verzoeker verliet, samen haar aankomst in België in 2002, het land niet meer. Verzoeker wordt door zijn moeder opgevangen, aangezien verzoeker zelf verstandelijk beperkt is (verzoeker verwijst hiervoor naar de elementen die gekend zijn in het administratief dossier).

De moeder van verzoeker verklaarde tijdens haar eerste verzoek tot internationale bescherming dat zij, omwille van de oorlog in Bosnië, samen met haar familie dit land moest verlaten, richting Montenegro. Daar woonde zij samen met haar familie in een barak in Rozaje. De vader van verzoeker verkocht in Rozaje oude metalen. Omdat de politie zei dat zij dienden terug te keren naar Banja Luka, vertrok het gezin uiteindelijk richting België alwaar zij op 7 november 2002 aankwamen.

Op 4 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in hoofde van de ouders en hun kinderen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Er werd geoordeeld dat er door talrijke tegenstrijdigheden geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

Deze beslissing werd door de Vaste Beroepsraad voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004. Deze beslissing werd door de Raad van State in haar arrest van 29 maart 2005 conform verklaard.

De vader van verzoeker diende op 10 april 2009 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, net als de intussen meerderjarig geworden verzoeker.

Op 4 mei 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag van [M.] in overweging te nemen.

Op 1 september 2017 diende de moeder van verzoeker zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar zoon [M.] en twee kinderen van de zoon van verzoekster (D.): [N.] [...] en [A.] [...]. Zij diende een tweede asielaanvraag in voor zichzelf en voor [M.] [...] (die mentaal gehandicapt is), en een eerste asielaanvraag in naam van [N.] en [A.].

De moeder van verzoeker leefde sinds zeven-acht jaar reeds gescheiden van haar echtgenoot. Dagar keerde acht jaar geleden terug naar Bosnië met zijn gezin. Enkele dagen voor de moeder van verzoeker een asielaanvraag indiende, kwamen beide kinderen aan in België. Ze werden naar de moeder van verzoeker toegestuurd.

Zij gaf aan dat zij niet naar Bosnië kon terugkeren omdat ze gehandicapt is en omdat ze vreest te worden gedood door Serviërs.

Op 7 december 2017 werd de meervoudige asielaanvraag van verzoekster in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch op 22 maart 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden onthouden aan verzoekster.

Op 1 september 2017 diende de moeder van verzoeker zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar zoon [M.] en twee kinderen van de zoon van verzoekster (D.): [N.] [...] en [A.] [...]. Beide kinderen verbleven sindsdien bij haar. Zij staat in voor hun zorg.

Voor beide kinderen werden een aanvraag ingediend als niet-begeleide minderjarigen. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek verricht naar de situatie van beide kinderen. Dit resulteerde op 9 januari 2020 in de beslissing tot het toekennen aan beide kinderen van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar (doch telkens verlengbaar).

Door verzoeker werd op 19 mei 2020 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door verweerder werd op 22 juni 2022 de beslissing genomen waarbij de aanvraag wordt afgewezen als onontvankelijk.

Verzoeker is, tot op heden, samenwonend met zijn moeder en nicht.

Deze vaststellingen kunnen tevens worden gemaakt op basis van het administratief dossier, terwijl evenwel niet blijkt dat verweerder deze elementen betreft in de beoordeling die diende gemaakte te worden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde werd hierom niet op een zorgvuldige manier rekening gehouden met het bijzonder langdurig verblijf van verzoeker in België, zijn gebrek aan enig identiteitsdocument van Bosnië en Herzegovina en de afwezigheid van enige band met dit land (omwille van zijn zeer langdurige afwezigheid).

Omwille van bovenvermelde redenen, vormt de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met zijn mentale handicap en met de zorg die zijn moeder over hem draagt.

De Raad vermag in deze geen formalistische denkwijze te hanteren. Het is duidelijk dat verzoeker die op het punt staat verwijderd te worden naar zijn thuisland Bosnië-Herzegovina, zijn medische situatie opwerpt waarmee geen rekening werd gehouden. Dergelijke situatie kan gecatalogeerd worden onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Immers kan een medische situatie die niet bekeken werd alvorens tot de effectieve repatriëring over te gaan voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke behandeling of straf met zich meebrengen. Indien de Raad deze grief niet inhoudelijk bekijkt is dit niet verenigbaar met het gestelde in artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden akte geen uitspraak doet over een door verzoekster gevraagd voordeel waarbij de verwerende partij kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de verwerende partij toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, te treffen.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient niet enkel richtlijnconform te worden toegepast, maar er moet ook rekening worden gehouden met de eenvormige uitlegging die het Hof van Justitie reeds aan deze richtlijn heeft gegeven. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

In het arrest Abdida benadrukt het Hof dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 42). Het Hof verwees daarbij in het bijzonder verwees naar artikel 19, lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat volgens de toelichtingen een weerspiegeling is van de relevante rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, toelichting ad artikel 19, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303, 24).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer deze lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokken vreemdeling een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Hof van Justitie verwees in de zaak Abdida in het bijzonder naar de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen waaruit volgt *“dat hoewel [derdelanders] tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te blijven ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42)”*. Het Hof besloot dat in de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen verzet dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 47-48; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 43).

Uit de meest recente rechtspraak van het EHRM volgt inmiddels dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen de verwijdering van een ernstig zieke persoon, niet enkel wanneer deze persoon het risico loopt om in de zeer nabije toekomst te sterven, maar ook wanneer er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in de zeer nabije toekomst te sterven, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, omdat hij in het land waarnaar hij wordt verwijderd geen adequate behandeling of geen toegang tot een dergelijke behandeling zou krijgen (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, Paposhvili t. België, par. 178 en par. 183). Uit de zaak M.P. blijkt dat het Hof van Justitie deze rechtspraak van het EHRM is gevolgd (HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 40-42).

Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen (zie par. 190).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt heel duidelijk dat verzoeker een mentale beperking heeft. Dit wordt overigens niet betwist door verweerder. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bleek dat een normaal onderhoud met verzoeker onmogelijk was. Zo werd gesteld: *“kv kan niet antwoorden met volzinnen. Hij kan met ja en neen antwoorden. Hij begrijpt een beetje Nederlands en verwijst altijd naar mama”*.

Zoals verzoeker terecht voorhoudt blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing, dat met deze gegevens rekening werd gehouden.

De bestreden beslissing maakt enkel gewag van het gegeven dat verzoeker als minderjarige in het gezelschap van zijn moeder het Rijk is binnengekomen; dat hij thans meerderjarig is en dat hij samenwoont met zijn moeder en nicht.

Aldus kan verzoeker prima facie gevolgd worden waar hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn mentale beperking en de afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder.

Aan de moeder van verzoeker werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op terugleiding naar de grens ter kennis gebracht. Verzoeker en zijn moeder bevinden zich thans samen in het gesloten centrum in afwachting van hun verwijdering naar hun land van herkomst.

De Raad heeft evenwel de schorsing bevolen van de beslissing tot verwijdering die werd genomen ten aanzien van de moeder van verzoeker.

Gezien de volledige afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn moeder omwille van zijn mentale beperking, acht de Raad het in deze fase van het geding, noodzakelijk om het bestreden bevel ten aanzien van verzoeker te schorsen.

Hoe dan ook werd op geen enkel punt rekening gehouden met de mentale beperking van verzoeker, zodat hij prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet junto de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en

van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker wijst onder meer op zijn medische situatie (mentale beperking en volledige afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder) die niet werd beoordeeld. Dergelijke situatie kan gecatalogeerd worden onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Immers kan een medische situatie die niet bekeken werd alvorens tot de effectieve repatriëring over te gaan voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke behandeling of straf met zich meebrengen.

De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing [bij uiterst dringende noodzakelijkheid] van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 augustus 2022 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

J. CAMU